

D ů v o d y:

Dle §u 24 zákona o ochraně nájemníků ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. jest přípustna do rozhodnutí soudu podle §§ 21 a 22 tohoto zákona stížnost toliko k sborovému soudu prvé stolice a další opravný prostředek jest vyloučen. V tomto případě soud prvé stolice ohledně místností, užívaných k výdělečné činnosti, odepřel úpravu nájemného, avšak rekursní soud na úpravu uznal a za tím účelem, vyhověv stížnosti do usnesení, jímž prvý soud návrh na úpravu nájemného odmítl, nařídil další jednání. Tu již půjde o řízení, při němž dojití má k úpravě nájemného. Vylučuje-li onen zákonný předpis opravný prostředek ku třetí stolici do usnesení ve věci samé, nutno míti za to, že zákon nechtěl připustiti takové rekursy ani do usnesení soudu druhé stolice, jimiž se uznává na úpravu nájemného a nařizuje další jednání. Že druhá věta §u 24 zákona platí i v případě §u 25, dovodil správně rekursní soud. I v případech §u 25 jde o rozhodnutí soudu dle §§ 9, 10, 12, 21 a 22 zákona. Ani dalším vývodům rekursním, že soud rekursní nebyl oprávněn rekurs jako nepřipustný odmítnouti, když tak neučinil prvý soudce, nelze přisvědčiti. Předpis §u 14 odstavec druhý nesp. říz. ve znění novely nelze vykládati tak, že jen soud prvé stolice smí zkoumati otázku přípustnosti rekursu. Účelem tohoto předpisu jest, by zbytečně nebyly vyšším soudům předkládány rekursy nepřipustné, a tohoto účelu zákonného dbá i rekursní soud, napraví-li to, co učiniti opomenul soud prvé stolice. Právem proto rekursní soud odmítl dovolací rekurs jako nepřipustný.

Čís. 5356.

Uschovatel (kožešin) není p o z á k o n u povinen dáti je pojistiti proti krádeži a ohni.

(Rozh. ze dne 8. října 1925, Rv II 447/25.)

Žalobkyně odevzdala kožešiny do uschování žalované firmě, jež provozovala kožešnickou živnost a přijímala za úplatu kožešiny do uschování. Žalobní nárok o náhradu škody neuznal procesní soud prvé stolice důvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D u v o d y:

Odvolací soud, když zavinění žalované firmy ohledně volby, způsobilosti a obvyklé bezpečnosti místností, ve kterých byly uloženy sporné kožešiny, nebylo zjištěno, naopak bylo zjištěno, že žalující strana byla i s místnostmi i s jejich situací i se způsobem uložení obeznámena, a přes to dávala žalované po mnoho let své kožešiny do úschovy, poukazuje k tomu, že žalovaná provozuje úschovu kožišin po živnostensku a že přebírá do úschovy kožišiny vysoké ceny, z čehož usuzuje, že tyto okolnosti měly býti žalované firmě podnětem, by při úschově cizích ko-

žišin vynaložila zvláštní stupeň péle a pozornosti, že tedy měla u vědomí toho užití veškerých opatření ochranných, by ochránila sebe i majitele kožišin do úschovy převzatých od možných ztrát, a že proto měla dáti kožišiny do úschovy převzaté pojistiti proti krádeži a ohni. Odvolací soud odvozuje tuto povinnost žalované z předpisů Šu 964 obč. zák. a čl. 282 obch. zák. Dovolací soud tohoto právního názoru odvolací stolice v tomto případě nesdílí. Žalující strana ani netvrdila, tím méně dokázala, že smluvně zavazala dovolatelku, by sporné kožišiny dala pojistiti proti krádeži a proti ohni, čehož si nelze nepovšimnouti, poněvadž bylo zjištěno, že dovolatelka prováděla úschovu úplatně a po živnostenskou, a poněvadž náklad na takové pojištění musil by býti podle pravidel řádného obchodování přesunut na ukladatelku. Poukaz odvolacího soudu k tomu, že to bylo dovolatelčinou povinností, odvozenou z pravidla Šu 1299 obč. zák., není případným, uvážili-li se, že i u žalobkyně dlužno předpokládati stupeň obyčejné v Šu 1297 obč. zák. míněné opatrnosti a že si ukladatelka musila býti vědoma, že by pojistné musila dovolatelce uhraditi. O nějakém porušení smluvní povinnosti nemůže tedy býti řeči. Že by uschovatelka ze zákona byla povinna věci u ní uložené dáti pojistiti proti krádeži a proti ohni, nemá opory v zákoně. Nejde o žádný ze tří případů Šu 965 obč. zák., ve kterých by se dovolatelka nemohla odvolávati na náhodu, nejde také o zaviněnou náhodu, tedy o případ Šu 1311 druhé věty obč. zák. Prohlašuje-li zákon, že ten, kdo náhodu přivodil svým zaviněním, ručí za všechny újmy, které by jinak nebyly nastaly, dlužno míti na paměti, že dosah každé normy právní jest nutně obmezen jejím účelem, že proto možno ručení za náhodu vyžadovati jen tam, kde byla porušena právní norma, mající předejiti i takovým náhodám. Nutno sice přihlížeti k celkovému účelu normy, i ku vedlejším účelům sebe vzdálenějším, avšak vyloučiti jest vše, co norma nemínila postihnouti. Toť právě případ právní příčinnosti na rozdíl od obyčejné příčinnosti přirozené. Něco takového nedá se vyvoditi ze souvislosti odvolacím soudem zjištěných a této rozepři za základ položených skutku, naopak dovolací soud uznal, že jde o pouhou náhodu, která podle Šu 1311 první věty obč. zák. škodí tomu, v jehož jmění, nebo osobě se udála, tedy v tomto případě žalobkyni jako ukladatelce.

Čís. 5357.

Bylo-li v dluhopise umluveno splniště u ústředny věřitelovy, nelze v tom, že věřitel napotom povolil dlužníku, by skládal anuity u jeho filiálky, spatřovati změnu splniště.

Promlčení, jeho stavení a přerušení řídí se zákony, jež jsou směrodatny pro právní poměr, o nějž jde. Dle splniště smlouvy jest po případě posuzovati i promlčení nároku.

Nařízení, jimiž byly prodlouženy promlčecí lhůty pohledávek uvedených v §§ 1480 a 1486 obč. zák., vztahují se též na anuity.

Věřitel byl oprávněn odmítnouti plnění, bylo-li mu nabízeno po měnové rozluce splacení anuity ve měně filiálky, jež se stala státním převratem cizozemskou.

(Rozh. ze dne 13. října 1925, Rv I 843/25.)